

Η επαφή - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Η ΕΠΑΦΗ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Πηγαίνοντας ο Χριστός να αναστήσει την κόρη του Ιαείρου, θεράπευσε καθ' οδόν και μια γυναίκα που έπασχε από δωδεκαετή αιμορραγία. Η αιμορροούσα (που κατά την παράδοση είναι η αγία Βερονίκη) θεραπεύτηκε αγγίζοντας κρυφά την άκρη από τον χιτώνα του Χριστού **(Κυριακή Ζ΄ Λουκά)**.

Ο Χριστός έδωσε ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός αυτό. Παρά την προσπάθεια της αιμορροούσας να περάσει απαρατήρητη, λόγω ντροπής αλλά και φόβου να αποδοκιμασθεί και να εκδιωχθεί από το πλήθος ως νομικά ακάθαρτη, ο Χριστός την «εκθέτει» δημόσια και την «αναγκάζει» να ομολογήσει την πράξη της. Σκοπός του βέβαια δεν είναι να την ευτελίσει, αλλά να την εκθειάσει. Να την αναδείξει, να την επαινέσει, να την αποκαταστήσει με τον καλύτερο τρόπο στα μάτια όσων την

περιφρονούσαν.

Υποκρινόμενος τον ανήξερο, ρωτάει ποιος τον άγγιξε. Οι μαθητές του, απηυδισμένοι από τον συνωστισμό, του λένε: Τί ρωτάς τώρα, Χριστέ μου; Τόσος κόσμος στριμώχνεται γύρω σου και πέφτει πάνω σου και συ λες ποιος σε άγγιξε; Μα ο Χριστός επιμένει: **Ένας μόνο με άγγιξε.**

Με πολλούς τρόπους οι άνθρωποι αγγίζουμε τον Χριστό. Η αιμορροούσα τον άγγιξε κρυφά, στην άκρη του ρούχου του μόνο και ο Χριστός αμέσως τη σκέπασε με την ευλογία του. Καμιά όμως ανταπόκρισή του δεν υπήρξε στα αδιάφορα αγγίγματα του πλήθους. Ήταν σαν να μην έγιναν. Επαφές ανέπαφες. Άγγιξαν και άλλοι βέβαια τα ενδύματα του Χριστού. Όσοι το έκαναν με πίστη, με το φρόνημα της αιμορροούσας, θεραπεύτηκαν (Ματθ. **14**, 36).

Για άλλους ήταν εντελώς αδιάφορο. Οι στρατιώτες που σταύρωσαν τον Χριστό, «διεμερίσαντο τα ιμάτιά» του. Όχι μόνο άγγιξαν, αλλά και φόρεσαν ασφαλώς τα ρούχα του Χριστού. Δεν τους ωφέλησε αυτό σε τίποτε.

Άλλοι πάλι ακούμπησαν όχι μόνο τα ιμάτια, αλλά και τον ίδιο τον Χριστό. Ο καθένας με τον τρόπο του πάντα. Η πόρνη άλειψε με μύρο και καταφίλησε τα άγια πόδια του, λαμβάνοντας άφεση και σωτηρία. Τον καταφίλησε και ο Ιούδας, αλλά με δόλιο φίλημα. Το πάνσεπτο σώμα του Χριστού παραδόθηκε στον όχλο, στους υπηρέτες των φαρισαίων, στους στρατιώτες. «*Επέβαλον επ' αυτόν τας χείρας αυτών και εκράτησαν αυτόν*» (Μαρκ. **14**, 46). Άγγιξαν την αγιασμένη σάρκα του με ανίερο φρόνημα. Του έδωσαν ραπίσματα, τον εκολάφισαν, τον έντυσαν με ψευδή «*χλαμύδα κοκκίνην*», τον μαστίγωσαν, τον έσυραν πάνω στον σταυρό, κάρφωσαν τα χέρια και τα πόδια του.

Από όσους άγγιξαν έτσι τον Χριστό **κανένας δεν ωφελήθηκε**. Ζημιώθηκαν όλοι. Η αγία Βερονίκη όμως, που (κατά την παράδοση πάντα) σκούπισε ευλαβικά το καθημαγμένο του πρόσωπο στην πορεία του προς τον Γολγοθά, έλαβε την χειροποίητη εικόνα του στο μαντήλι της, αλλά και μέσα στην καρδιά της.

Πλησιάζουμε λοιπόν τον Χριστό με τρόπους πολλούς. Οι Χριστιανοί βέβαια θέλουμε να πιστεύουμε ότι τον «αγγίζουμε» σωστά, θεοπρεπώς, όπως η πόρνη και η αιμορροούσα. Και δεν αγγίζουμε απλώς τα ιμάτιά του ή τα πόδια του, αλλά τολμούμε και παίρνουμε μέσα μας «*όλον το σώμα*» του με τη Θεία Κοινωνία. Ισχυριζόμαστε φυσικά ότι «*ου φίλημά σου δώσω καθάπερ ο Ιούδας*», αλλά συμβαίνει πράγματι αυτό; Μήπως τον τιμούμε μόνο «**τοις χείλεσιν**», ενώ η καρδιά μας «*πόρρω απέχει*»; (Ησ. **29**, 13).

Θα είναι κρίμα τελικά, η επαφή μας μαζί του να μείνει μόνο στην επιφάνεια. Αλλά

θα είναι δραματικά τραγικό, αν αποβεί και επιζήμια.

Καλή ευλογημένη εβδομάδα! Καλό μήνα!